

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2965/2024
19.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вељко Мрдак, адвокат из ..., против туженог ДОО „Јадран Експрес“ доо Нови Сад, чији је пуномоћник Миона Делић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 806/24 од 11.06.2024. године, у седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 806/24 од 11.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 806/24 од 11.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 806/24 од 11.06.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 547/23 од 05.03.2024. године, којом је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених дневница из радног односа исплати: - за фебруар 2020. године износ од 560 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 01.04.2020. године до исплате, - за март 2020. године износ од 320 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 01.05.2020. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 145.988,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд

је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата потраживања на име накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству за фебруар и март 2020. године. Побијаном одлуком, применом материјалног права, одредби Закона о раду, потврђена је првостепена пресуда којом је захтев тужиоца усвојен, код чињенично – правне ситуације да је тужилац у наведеном периоду радио код туженог, да су му до тог периода исплаћене дневнице, чија висина је износила 40,00 евра, а да тужиоцу дневнице за тражени период нису исплаћене.

Имајући у виду природу спора, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и дате разлоге за своју одлуку, по оцени овог суда, побијана одлука је донета уз правилну примену материјалног права. Наиме, у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, одлука зависи од утврђеног чињеничног стања и околности случаја. Ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Из наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.03.2023. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 103.433,52 динара.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новачно потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић